

Diplomová práce
Mgr. Lucie M i š k o v s k é
předložená k uznání jako práce rigorózní

na téma

Vlastnictví bytu, srovnání české a italské právní úpravy

P o s u d e k o p o n e n t a

Předložená diplomová práce má celkem 120 stran. Je rozdělena do jedenácti částí, první je úvod, poslední závěr. Následují standardní části písemných prací, resumé je v češtině i italštině.

Systematicke práce lze přitakat (bez ohledu na jinak odlišný názor oponenta). Zejména totiž vnitřní učenění textu je správné. Seznam literatury, rovněž členěný, není - pokud jde o vlastní literární výstupy - nijak bohatý, na druhé straně je třeba přiznat, že dobré české literatury v rubrikované tématice není hojnost. Samozřejmě, situace se recentně mění, ale to autorka při nejlepší vůli reflektovat nemohla. Na druhé straně autorka čerpala z bohatých zdrojů italských, což jí bylo umožněno pobytem v Bologni (není sama, kdo se právě touto problematikou u příležitosti studijní cesty zabýval, zjevně se jedná o téma velmi přitažlivé, a jak řečeno prve, u nás vlastně málo adekvátně reflektované).

Poznámkový aparát, vedený lege artis, je velmi bohatý, autorka s ním pracuje dokonale, využívá dobře všeho, co se nabízí.

Čtenáře jistě vždy, a dnes zvláště, potěší dobrá čeština a pěkný styl (nikterak rušené chybami v psaní, či dokonce gramatice). Kvalitu překladu z italštiny bohužel oponent nemůže posoudit (něco málo srov. dále).

Hned na začátku úvodu zaujme čtenáře první věta. Lze ji totiž označit za správnou jen v případě, vyhradíme-li pojem „bytové právo“ právě jen tématice týkající se bytového vlastnictví. V ČR se naproti tomu recentně „bytovým právem“ rozumí soubor právních norem týkajících se bydlení,

tedy nejen *vlastnění „bytů“*. Zda má ale být dána přednost tomu či onomu, může být předmětem diskuse.

V bodu druhém vykládá autorka základní pojmy rubrikovaného tématu. Otázka překladu autorkou zmiňovaných výrazů není zcela nepochybná. Jedná se o to, že novodobý český právní jazyk nezná některé pojmy, které znala ještě prvorepubliková literatura, a samozřejmě zná také zahraniční literatura a cizí právní řády (podílnictví, společenství), a naopak se přebírá amerikanismus, totiž kondominium jako výraz označující právě bytové spoluvlastnictví, které jak v USA, tak v Kanadě představuje základní způsob bydlení mimo rodinné domy (z důvodů vlastních právě místním poměrům).

Nic z toho nakonec není podstatné, protože ústřední tematika práce leží jinde.

(Podobně by se dalo mluvit i o výrazu „titolo“, což rozhodně není listina, ale právě jen titul, právní důvod, jak ostatně z toho, co sama autorka říká, je zcela zřejmé. Atd.)

Ve čtvrtém bodu práce se autorka věnuje bytu, tudíž posléze také „jednotce“, jednak bytové, resp. nebytové podle dříve účinných právních ustanovení, tak i jednotce bez adjektiv podle dnešní právní úpravy. Tady postrádám vhodnou reflexi volby tohoto označení (totiž „jednotka“), když jsme ve světě „bílou vránou“.

V pátém bodu mne zaujalo pojmosloví - „absolutně a relativně společné ...“. Vzhledem k tomu, že autorka neodkazuje na autora těchto pojmenování, jde patrně o její vlastní označení. Lze konstatovat, že rozlišování tohoto typu se v poslední době v našem právním jazyce množí, že ale jsou nadbytečná, často zavádějící, a slouží spíš studijním účelům, v žádném případě nemají místo ve vědecké práci. (Lze jen připomenout první případy výskytu, totiž práva a absolutní a relativní. Kolik prací bylo již napsáno na téma, že mnohem lepší by bylo zůstat u podstaty, a neoznačovat. Totéž platí o neplatnosti atd. Atp.)

Otázka stanovení velikosti spoluvlastnického podílu na společných částech domu by si zasloužila větší prostor, dnes by rozhodně byla

reflektována jinak. Tak jako tak by bylo možno očekávat, že autorka přece jen připojí (na srov. 39, resp. 42) vlastní stanovisko.

V bodu 5.4., resp. 7.1.2. postrádá oponent zmínku o problematičnosti úpravy v dnes účinném kodexu, pokud jde o správu domu pouhým správcem, totiž v praktickém uplatnění tří ustanovení, která jsou této otázce věnována. Opačným extrémem jsou „superkondominia“ (bod 7.), kde současná právní úprava rozhodování SVJ přináší nemalé problémy.

K bodu 6. Zásadně nesprávné je, klade-li autorka vedle sebe SVJ a „condominium“. Srovnává správce s právním institutem. Bude vhodné, aby právě této otázce autorka věnovala svou pozornost při obhajobě.

V práci, jak bylo zmíněno, je několik momentů, které je třeba hodnotit negativně. K nim je na místě připojit relativně málo hodnotící soudy o české právní úpravě, o té dnešní už vůbec ne (což omlouvám, bez dalšího); vlastně mnohem víc autorka vyslovuje své názory o právním řešení v Itálii. Je to možná dáno i tím, že naše literární prameny zásadně hodnotící nejsou, jde spíš o průvodce právní úpravu.

U autorky je ale nutné vysoce hodnotit fakt, že pronikla dost hluboko do italského práva, a byla schopna vhodným způsobem prezentovat nabyté znalosti českému čtenáři.

Tudíž i přes všechna negativa práce, která oponent shledává, je na místě konstatovat, že doktorandka svůj úkol zvládla, že splnila již svou diplomovou práci požadavky kladené na práce rigorózní, a proto práci **d o p o r u č u j i** k přijetí.

V Praze, 3. prosince 2014

doc. JUDr. Michaela Hendrychová, CSc.

oponentka

